

Potřeba domova

Už zase byli na cestě. Ušli sotva pár kroků, když syn zatahal svého otce za rukáv.

„Tati, už nechci jít dál, nemůžeme tu zůstat?“ zeptal se chlapec s prosbou v očích.

Otec si povzdechl, protože tuhle otázku slýchal až příliš často. Snažil se být trpělivý, proto se k synovi sklonil, aby mu znovu vysvětlil důvod, proč nemůže jeho přání splnit.

„Vždyť víš, že musím pracovat. Ale abych mohl pracovat, potřebuju zákazníky. Jdeme spolu tam, kde jsou noví zákazníci. Musíme se zkrátka přizpůsobit,“ řekl polopaticky.

Na ta slova syn přikývl, nedokázal však zamaskovat zklamání, které se mu rozlilo po tváři. Díval se upřeným pohledem na své boty a zběsile mrkal ve snaze zahnat slzy. Šlo o černé cvičky se světlou podrážkou – zázrak, jenž otec vyráběl. Byly proslule úžasné (ani letní, ani zimní, akorát úzkošíroké, stylové, byť všední), hodily se na každou příležitost. Cvičky navíc byly tak odolné, že každému stačil jediný pár na celý život. Tato dokonalost byla však pro otce a syna značně nedokonalá, neb právě kvůli ní započala nekončící honba za zákazníky.

Spatřiv smutek a rozrušení, objal otec svého syna a pošeptal mu do ouška:

„Mám pro tebe překvapení. Myslím, že se ti bude líbit. Vlastně ho ještě nemám, nesu s sebou ale vše potřebné, abych ho vyrobil –“

„Kdy?“ vyhrkl syn, vymanil se z objetí a nadsakoval nadšením.

„No myslel jsem, až dorazíme na místo,“ odpověděl otec s úsměvem.

Chlapcova nedočkavost se zdála takřka hmatatelná. Vrtěl se, hopsal a zvědavě zkoumal naditý batoh na otcových zádech.

„Nebo ho vyrobím hned, jestli chceš,“ pokračoval otec posléze.

Odpovědí mu bylo synovo nadšené zavýsknutí. Oba se smáli, když hoch začal ručkama šátrat po tajemném obsahu batohu. Společně vyňali sbírku krabic různých velikostí, několik šňůrek a kulatých sklíček. Otec ihned neprozradil, jaký měl být výsledek, namísto toho se dal do tichého sestavování. Krabice přidělal na sebe a vyřezal v nich otvory, do nichž postupně zasadil všechna sklíčka. Šňůrky spletl do dvou provazců, které byly dostatečně silné, aby podivnou konstrukci udržely.

Popruhy, okénka i vchod máme. Vše hotovo, pomyslel si a rukou si utřel potem orosené čelo. Spokojen se svým výkonem pohlédl na syna.

„Nejlépe se nemá ani ten nejsilnější, ani ten nejchytřejší, ale ten, kdo se dokáže nejlépe přizpůsobit. Využít příležitosti. To je pravda, kterou je nutné, abys pochopil.“

„Jasan,“ odpověděl chlapec kvapem. „Cos to ale vyrobil? Co je to, tati?“ ptal se syn.

„Vím, že to nemáš snadné, proto jsem ti vyrobil tvůj vlastní malý domov,“ řekl a zvedl domeček za popruhy, aby si ho mohl syn dobře prohlédnout. „Můžeš si ho pověsit třeba na strom, nebo ho přivázat, kam chceš. Hlavní je, že si ho vždycky můžeš vzít s sebou, ať už se společně vydáme kamkoliv,“ slíbil otec.

Rázem se jim cestovalo snadněji. Práce se otci dařila jako nikdy, snad i díky radosti při pohledu na syna, jenž si domeček zamiloval a trávil osamělé chvíle venku jeho vylepšováním. Pomalované stěny pak hýřily barvami, kterými se společně kochali, když se otec vrátil ze svých pochůzek. Obuli mnoho vesnic a díky přenosnému domovu necítil ani chlapec potřebu se zbytečně zdržovat. O to víc byl v šoku, když mu otec jednoho dne oznámil, že zůstanou ještě o jeden den déle.

„Ale proč?“ nechápal syn. Tatínek se mu zdál jiný. Vypadal stejně ucaprtaně jako jindy, to ano. Hleděl na něj však jaksi omluvně. V očích mu navíc plálo odhodlání, které doutnalo v jeho těle, už když se vrátil.

„Dostal jsem nabídku, dobře mi zaplatí. Toho musíme využít. Něco jiného než boty,“ vysypal ze sebe, zatímco se rozhlížel kolem. S vítězným úsměvem popadl domeček. Jeho záměr byl jasnější než lesk mincí boháčů, jež plánoval získat.

„Ne, to ne, prosím, ne,“ žadonil syn a natahoval ruce po svém jediném útočišti. Pobízen úzkostí a hnán strachem, vytrhl domek z těch nebezpečných spárů. Otec stál, opařen troufalostí vzdoru. Nevěděl, jak reagovat. Hrozilo, že jej popadne vztek, to ale nechtěl. Zhluboka se nadechl s cílem zachovat klid. Vždyť jeho syn byl hodný a poslušný, nakonec se přizpůsobí situaci.

„Prodám ho a vyrobím ti nový, mnohem lepší a hezčí než tenhle! Dej ho sem,“ přikázal otec.

Syn pouze dál vrtěl hlavou a couval s domovem v náručí pryč. Co má dělat? Utéct? Schovat se? Nemohl se ho vzdát, nemohl, nesměl...

„Dobrá, rozluč se s tou haldou krabic! Za chvíli se pro něj vrátím,“ a odešel za svým novým zákazníkem.

Hoch osaměl. Díval se, jak v dáli mizí otcova silueta a hrozil se chvíle, až ji znovu spatří. Ruce se mu třásly tak mocně, že svůj domov raději přehodil na záda a vyčerpaně klesl na kolena.

„Svého domova se nevzdám, prostě ne,“ mumlal syn stále dokola do trávy pod sebou.

Otec se vrátil až za soumraku. Zmocnil se jej hněv, když zjistil, že nevidí domeček ani syna.

„Kde je? Kams ho zatraceně schoval?!“ zahulákal do klidného večera. Nikdo mu neodpověděl. Jeho rozlícený dech se postupně zpomaloval a zadržával, jak se mu do mysli vkrádal úlek a děs.

„Tak promiň, jestli jsem byl příliš tvrdý. Vylez ven! Promluvme si, vím, že mě slyšíš,“ naléhal, zatímco pohledem pročesával okolí. Nic, jen ticho.

Otec se rozběhl a rozhrnoval keře v zoufalé snaze najít syna. Hle! Černé cvičky se světlou podrážkou. Ležely vedle sebe opuštěné a vlhké. Se zatajeným dechem je vyndal z útrobu keře a něžně je k sobě přivinul.

„Vrať se, prosím, vrať se mi,“ zaskřehotal mezi vzlyky.

Vánek nesl otcův nárek napříč krajinou a čechral zelený podrost, v němž se skrýval drobný hlemýžď. Ten byl ale šťastný – mohl zase vyrazit na cestu i se svou pestrobarevnou ulitou. Jeho domov už mu nikdo nevezme.